

Liefdesbrieven

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Een kus met Kerstmis (Stoute schoenen)
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven

Katie Fforde

Liefdesbrieven

Laura gaat naar Ierland om een bekende schrijver
te verleiden mee te doen aan een literair festival,
maar wordt dan op haar beurt verleid...

Eerste druk 2010
Zesde druk 2020

ISBN 978-90-225-9200-7
ISBN 978-94-023-1318-5 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Love Letters*
Vertaling: Harmien Robroch
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2010 Katie Fforde Ltd
© 2010 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ierland en de Ieren, deze is voor jullie!

1

Iemand fluisterde iets in Laura's oor, en ze schrok op. 'En, wat vind je van hem?'

Het was druk in de boekhandel: de ruimte die ze hadden vrijgemaakt voor het voorlezen, was vol; bij de tafel stond een lange rij mensen enthousiast te praten, met de boeken die ze net hadden gekocht tegen zich aan geklemd. Laura had een verkoopactie zo kort na Kerstmis een beetje riskant gevonden, maar nu keek ze opgelucht en voldaan om zich heen. Hoe zorgvuldig je een boekhandelsevenement ook organiseerde, je kon nooit helemaal inschatten hoeveel mensen er zouden komen. En je had ook niet in de hand hoe de auteur zou zijn. Schrijven was een privéaangelegenheid, en Laura vond het vaak gemeen om de auteur te dwingen zich voor een publiek te begeven. Maar zelfs naar háár maatstaven was dit evenement een succes.

Ze was zo in gedachten verzonken geweest, dat ze niet had gemerkt dat er iemand achter haar was komen staan. Ze draaide zich snel om en zag een kleine vrouw van middelbare leeftijd in opvallende kleding. Laura bedacht dat ze haar had gezien toen het auteursgezelschap was binnengekomen. Haar jas zag eruit alsof hij handgeweven was en haar sieraden zouden gemaakt kunnen zijn door een kleinkind met een knutseldoos of door een veelbelovende designer. Het meest schok-

kende aan deze close-up was haar intense, indringende blik. Ze had ogen als groene agaatsteen.

‘Heel goed, natuurlijk,’ zei Laura geschrokken, maar beleefd als altijd. In haar standaard zwarte broek en witte bloes voelde ze zich maar een slons.

De groene ogen die zich in haar boorden, leken hier niet echt genoeg mee te nemen. ‘En heb je het boek gelezen?’

‘Natuurlijk,’ zei Laura, deze keer iets resoluter, verontwaardigd over de strijdlustige toon van de vrouw. Ze werkte in een boekwinkel. Het was haar werk om het assortiment te kennen.

Een met potlood ingetekende wenkbrauw schoot omhoog. ‘Zo natuurlijk is dat anders niet. Wat vond je ervan?’

Laura deed haar mond open om ‘prachtig’ te zeggen, maar besloot voor de verandering eens de waarheid te zeggen. Ze had per slot van rekening niets te verliezen: haar fantastische baan was ze toch bijna kwijt – ze kon net zo goed haar gebruikelijke tact opzij zetten en zeggen hoe ze er echt over dacht. ‘Ik vond het niet zo goed als zijn eerste boek, maar ik ben heel benieuwd naar het volgende.’ Ze was een enthousiaste, maar ook kritische lezer; ze merkte het als een schrijver niet in topvorm was. Plotseling begon er in haar een belletje te rinkelen als bij een fruitautomaat wanneer iemand de jackpot heeft gewonnen. ‘O hemeltje, u bent zijn agent, of niet?’ Het zweet brak haar uit, waarna ze het ijskoud kreeg en toen weer bloedheet.

De vrouw kneep haar ogen samen om dit feit te bevestigen, maar Laura kon niet zien of ze nou glimlachte of afkeurend keek – haar mond bewoog niet. ‘Ik heb dat genoeg, inderdaad.’

Nog altijd blozend duwde Laura een verdwaalde krul achter haar oor en keek naar de jongeman die nu boeken aan het signeren was voor een lange rij fans. Elke klant kreeg die charmante glimlach, elk boek een opdracht met een persoonlijke boodschap. De uitgever had niet één, maar twee pr-medede-

werkers meegestuurd, en niet alleen om de menigte in bedwang te houden, maar omdat ze dol op hem waren. Schrijvers als hij waren er niet veel.

Dankzij de twee jonge vrouwen die maar al te graag de boeken op de juiste pagina wilden openslaan, ze in papieren zakjes stopten en zijn wijnglas gevuld hielden, was Laura in staat tegen een pilaar te leunen; ze hadden haar hulp niet nodig. En Henry, de eigenaar van de winkel, was heel duidelijk geweest. ‘Jij hebt dit allemaal georganiseerd, je hebt ervoor gezorgd dat al deze mensen er zijn, je hebt de wijn besteld en de hapjes klaargezet. Neem pauze.’

‘Hij is een ster,’ zei Laura, toen ze nog even naar hem had staan kijken. Ze zei het niet om haar geduchte gezelschap te lijmen. Het was een feit.

‘Dat weet ik. Ik ben Eleanora Huckleby, trouwens.’

‘Weet ik... inmiddels,’ zei Laura, en ze ontspande zich een beetje. Agenten kwamen niet vaak mee naar boekhandelsactiviteiten, maar Damien Stubbs was niet zomaar een auteur. ‘Ik ben Laura Horsley.’

‘Zeg, lees jij alle boeken van schrijvers die hier komen? Ik heb begrepen dat deze winkel bekendstaat... ehm, bekendstond... om het aantal activiteiten.’

‘Ja,’ zei Laura, die niet opnieuw ‘natuurlijk’ wilde zeggen, bang dat het truttig zou klinken. Ze voelde zich al truttig genoeg en wilde er niet mee te koop lopen. Kon ze haar haar maar even fatsoeneren. Ze had het gevoel dat de wilde krullen haar deskundige uitstraling verloochenden.

‘Hoe slaag je erin om zoveel mensen binnen te krijgen die ook nog echt boeken kopen?’ Eleanora keek naar de rij bij de signeertafel en voegde eraan toe: ‘In deze tijd van het jaar, ook nog. Ik ben al bij zoveel van dit soort gelegenheden geweest waar amper twee mensen kwamen opdagen en dat was dan nog personeel ook. Geen enkele echte klant.’

Laura herkende haar verhaal; Henry had haar wel eens naar zo’n signeersessie toe gestuurd toen ze hem had voorgesteld

zelf iets te organiseren. Ze was vastbesloten geweest het beter te doen en dat was gelukt. De winkel was redelijk geschikt voor dit soort gelegenheden, groot genoeg om een juiste ruimte te creëren. Ze probeerde elke maand iets te organiseren zodat mensen aan de boekwinkel dachten als een gelegenheid voor een leuk avondje uit.

‘Ik heb een gigantisch klantenbestand,’ zei ze tegen haar gesprekspartner, ‘en daar kies ik uit. Als ik denk dat mensen het boek leuk zullen vinden, nodig ik ze persoonlijk uit. Ze komen bijna altijd. Ik organiseer hier ook een leesclub. Organiseerde hier een leesclub.’ Ze slaakte een zucht toen ze zichzelf corrigeerde. ‘Die zal wel blijven bestaan als de winkel dicht is. Dat hoop ik echt.’

‘Jij bent een hele aanwinst zo te horen. Een andere boekwinkel wil je vast zo hebben. Jammer dat deze weggaat. Het komt zeker door de supermarktconcurrentie?’

Laura knikte. ‘En Henry wil met pensioen.’

Eleanora Huckleby pakte een fles wijn van tafel en schonk haar glas en dat van Laura bij. ‘Zelfs de wijn is te pruimen.’

‘Ik zou dolgraag in een andere boekwinkel werken, maar het moet wel net zo’n eigenzinnige, onafhankelijke winkel zijn als deze,’ zei Laura. ‘Ik geloof niet dat ik zou kunnen werken zonder de vrijheid die Henry me biedt. Hij is geweldig. Hij laat me extra boeken bestellen als ik denk dat ze goed zullen verkopen, ik mag alle proefdrukken lezen, alle leuke dingen.’

Eleanora snoof, misschien bij het idee dat het lezen van proefdrukken leuk zou zijn. ‘Ik denk dat hij allang blij is dat iemand ze wil lezen.’ Ze zweeg even en perste even in gedachten verzonken haar lippen op elkaar. ‘En wie is volgens jou het nieuwe literaire talent van dit moment?’

Laura trok een wenkbrauw op. ‘Behalve Damien Stubbs?’ Ze wees naar de cliënt van haar gesprekspartner, die nog steeds aan het signeren was en al zijn charme in de strijd gooide.

‘Ja. Wat vind je van Anita Dubrovnik?’

Het feit dat Laura zelden haar werkelijke mening hardop zei, betekende niet dat ze die niet had. Nu ze een glas wijn in haar hand had en toch op het punt stond haar baan kwijt te raken, besloot ze te zeggen hoe ze erover dacht. ‘Een geweldige schrijfster bij wie het aan verhalende kracht ontbreekt.’

De oudere vrouw kneep instemmend haar ogen samen. ‘Wie heb je de laatste tijd nog meer gelezen?’

‘Bertram Westlake.’

De vrouwen keken elkaar vragend aan. ‘Heel redelijk, maar saai,’ zei Laura resoluut.

‘O, god! Wat heerlijk dat iemand het ook eens met me eens is. Ik bedoel, er zitten fantastische stukken tussen, maar hoe zit het met de plot?! Goh, en Janice Hardacre?’

‘O, ik vond *The Soul-Mate* mooi, maar alles wat daarna kwam niet.’

‘Ik ook niet. En aan die laatste leek geen eind te komen.’

‘Hij is nog voor een prijs genomineerd,’ zei Laura.

‘God weet waarom!’

Ze spraken over boeken, maakten korte metten met moderne literaire meesterwerken en jubelden over de miskende helden van wie nog geen duizend exemplaren werden verkocht. Toen kwam een van de pr-medewerkers op Eleanora af.

‘Vijftig boeken verkocht!’ Ze wendde zich tot Laura. ‘Dit is een geweldige avond geweest. Henry vertelde dat jij het grotendeels hebt georganiseerd. Fantastisch. Dank je wel!’ Toen richtte ze zich weer op Eleanora. ‘We gaan nu naar het restaurant, als jij ook klaar bent.’

‘Mmm. Is het goed als ik een gast meeneem?’

‘Natuurlijk! Ik heb een enorme tafel gereserveerd. Wie wil je meenemen?’

‘Laura.’

Laura was totaal verrast en voelde haar gebruikelijke verlegenheid opkomen. ‘Nee. Nee, dat gaat echt niet. Het is ont-

zettend lief dat u me vraagt, maar er is hier nog zoveel te doen.' In de drie jaar dat ze boekhandelsevenementen organiseerde, was ze nog nooit eerder uitgenodigd om naderhand samen met de auteur te dineren. Haar plek was achter de schermen, haar taak was de organisatie. Daar voelde ze zich het meest op haar gemak. Met allemaal vreemden praten was niet haar ding. 'Ik moet helpen opruimen. De glazen moeten gewassen, de stoelen moeten weggehaald...'

'Blijf staan!' zei Eleanora kordaat, en ze beende in de richting van Henry.

'Je kunt maar beter blijven staan,' was het advies van de pr-dame. 'Ze wordt in deze business ook wel de Feeks genoemd. Het is makkelijker om gewoon te doen wat ze zegt, echt waar. Ik ben Emma, trouwens, Emma Bennet.'

'Ik snap niet waarom ze mij erbij wil hebben.'

'Misschien heeft ze van je gezelschap genoten?' Emma glimlachte geamuseerd toen Laura ongelovig reageerde.

Laura zag dat Eleanora terugkwam, met Henry en haar collega Grant in haar kielzog.

'Ze brengt versterking mee,' mompelde Emma. 'Je hebt geen schijn van kans.'

Haar baas en haar collega kwamen bij hen staan.

'Je weet heel goed dat dit allemaal niet tot stand zou zijn gekomen zonder al jouw harde werk,' zei Henry, een lange kalende man met een voorname uitstraling. Als hij niet veertig jaar ouder was en getrouwd, zou Laura hem heel aantrekkelijk hebben gevonden. 'Jij gaat lekker uit eten. Je hebt het verdiend. Grant en ik ruimen de boel hier wel op.'

'Maar...'. Ze beet op haar lip. Bang dat ze uit haar vertrouwde omgeving – de boekhandel – gerukt zou worden, keek ze gespannen naar haar vriend.

Grant zag haar blik, maar schudde zijn hoofd, vastbesloten dat ze van deze kans gebruik moest maken om eens met anderen dan haar collega's om te gaan. 'Precies,' zei hij gedecideerd. 'Geniet van het bal. Assepoester hier zal wel opruimen.'

Hij legde zijn hand op haar arm. ‘Maak er een mooie avond van, en morgen wil ik alle roddels horen. En vergeet niet dat we naar de Sisters of Swing gaan.’

‘O, ja.’ Ze pakte zijn arm even vast.

‘Kom op! Het wordt vast leuk!’ Grant, de enige andere full-time medewerker van de boekhandel en haar leukste collega, gaf haar een geruststellend klopje op haar hand. Hij zag het als zijn missie om Laura wat vaker het huis uit te krijgen en zou haar morgen meenemen naar een ‘geweldige nieuwe meidenband’. Hij noemde haar plagerig zijn ‘baard’, wat ze wel grappig vond. Grant was homo, en dat was van veraf zichtbaar. Maar hij had het beste met haar voor, en ze wist dat hij gelijk had... Ze moest gewoon gaan.

Nu Laura officieel werd weggestuurd – of verlaten, zoals zij het zag – pakte Eleanora haar bij haar arm. ‘Laat me eens zien waar de jassen hangen, dan halen we die van jou. Die zul je nodig hebben, de wind is ijskoud!’

In plaats van een jas haalde Eleanora iets tevoorschijn dat op een kruising tussen een haardkleedje en een kleine tent leek. Hij omhulde de drager in rode kriebelende wol: geen kledingstuk voor watjes.

Toen ze Laura’s verbijsterde reactie zag, zei Eleanora: ‘Als het nodig is, kan ik hier een nacht in kamperen. En ik kan hem alleen in hartje winter aan, anders zweet ik als een otter.’

Laura voelde zich in haar eigen donkerblauwe jas maar armoedig. Ze had hem in een kringloopwinkel gekocht toen ze nog studeerde en ze had hem nog steeds niet versleten. Helemaal verdiende ze in de boekhandel niet zoveel dat ze enorme bedragen aan kleding kon uitgeven.

‘Zo, we gaan,’ zei Eleanora. ‘Geef me een arm. Ik kan niet lopen op die hakken, maar ik weiger ballerina’s te dragen op mijn leeftijd. En veterschoenen zijn funest voor mijn imago.’ Ze keek naar Laura’s schoenen, die bijna helemaal geen hak hadden. ‘Ik bedoel maar.’

Ondanks haar afkeer van Laura’s schoeisel, dat misschien

niet modieus maar wel comfortabel was, babbelde Eleanora de hele weg naar het restaurant met haar en vroeg haar van alles over verschillende boeken.

Laura las veel. Ze woonde alleen in een kleine eenkamerflat, en haar televisie was zo klein en het beeld toonde zoveel sneeuw dat hij niet vaak aanstond. Maar ze had altijd een boek in haar handen: in bed, als ze at, als ze aan het koken was, als ze zich aankleedde en als ze haar tanden poetste. Als ze iets kon bedenken om onder de douche te kunnen lezen zonder het boek te ruïneren, zou ze dat ook doen. Ze kon overal lezen, las ook alles en als het een goed boek was, genoot ze volop. Van alle genres en auteurs waar Eleanora haar naar vroeg, wist ze wel iets. Ze was nog altijd in een roekeloze bui die werd veroorzaakt door het feit dat ze op het punt stond haar baan te verliezen, en Eleanora was iemand die net zoveel om boeken gaf als zij, dus gaf ze zonder enige reserve haar mening.

Eleanora was onder de indruk. 'Mens! Je bent een wonder!' verklaarde ze. 'Ik ben zo blij dat ik jou heb gevonden.'

In het restaurant werd Laura opnieuw voorgesteld aan de jonge literaire held, Damien Stubbs. Hij had haar even begroet toen hij de boekhandel binnen was gestapt en was net zo charmant geweest als nu. Hij bedankte haar voor de uitstekende organisatie, en zij mompelde wat lovende woorden over zijn boek. Maar hij had geen vleierij nodig. Hij straalde zelfvertrouwen uit, en iedereen om hem heen koesterde zich in zijn warme uitstraling. Hij was de jonge schrijver van het moment; de wereld was dol op hem.

Er ontstond wat verwarring over waar iedereen moest zitten, maar Laura hield zich afzijdig en vroeg zich af waarom ze Damien Stubbs niet aantrekkelijk vond. Iedereen vond hem geweldig, zowel mannen als vrouwen. Ze kon verschillende redenen bedenken, maar het meest waarschijnlijk vond ze dat ze zijn werk niet echt bewonderde. Toen ze een plekje kreeg aangewezen, ging ze somber zitten. Ik ben een literaire snob,

besloot ze. Mijn emoties zijn meer verweven met boeken dan met de werkelijkheid. Ze was een beetje treurig en niet alleen omdat ze de beste baan van de wereld bijna kwijt was. Sinds wanneer was ze zo saai? En was het te laat om daar iets aan te doen?

Terwijl iedereen ging zitten, weer opstond, ergens anders ging zitten en uiteindelijk weer op de vorige plek neerstreek, liet Laura haar leven aan zich voorbijtrekken. Sinds haar studie, waar ze van had genoten, had ze maar twee banen gehad, allebei in een boekhandel. Toen ze Henry Barnsley Books eenmaal had gevonden, had ze er niet meer weg gewild. Hoewel ze erg verlegen was, genoot ze ervan om het juiste boek voor de juiste klant te vinden. Ze was erg geliefd onder de klanten. Ze vroegen naar haar als ze op zoek waren naar een cadeautje en niet wisten wat ze moesten kopen. Sommige klanten vroegen haar wel eens mee uit en soms zei ze ja, als Grant, die er langer werkte dan zij en dus haar meerdere was, erover doorzeurde. Maar het werd nooit wat. Als ze al net zoveel van boeken en lezen hielden als zij, hadden ze vaak soepvlekken op hun vest. Ze was dan misschien een saai boekenwurm, maar ze had nog wel een paar eisen.

Eleanora gaf haar de menukaart. Laura had niet gezien dat ze naast haar was komen zitten en klaarde wat op. Dan had ze in elk geval Eleanora om mee te praten of op zijn minst in stilte naast te zitten, en kon ze de andere gasten bekijken, iets wat ze graag deed. Ze zat liever aan de rand van het leven dan er middenin. Gelukkig zat er aan de andere kant van haar niemand.

‘Zo, meid,’ zei Eleanora een tijdje later. ‘Al plannen voor de toekomst? Wil je zelf ook schrijfster worden?’

‘O, goeie genade, nee!’ zei Laura, maar bedacht dat ze misschien niet zo verafschuwd had moeten klinken. ‘Sorry, het was niet mijn bedoeling om zo fel te klinken, maar dat is niks voor mij,’ ging ze verder. ‘Ik vind het heerlijk om op te gaan

in andermans werk, maar ik zou zelf echt niet willen schrijven.’

‘Wat een opluchting!’ zei Eleanora. ‘Maar ik vond dat ik het moest vragen. Nog andere plannen voor een betaalde baan?’

‘Niet echt.’ Ze zuchtte. ‘Ik heb amper tijd gehad om erover na te denken en ik heb nog een paar maanden voordat ik werkeloos word. Ik vind vast wel iets.’

‘Je klinkt niet erg overtuigd.’

Laura probeerde wat duidelijker te zijn. ‘Ik zal vast niet omkomen van de honger – er is altijd wel een baan te vinden als je wilt werken, maar waarschijnlijk niet eentje die iets met boeken te maken heeft. En daar hou ik nou juist zo van. Dat vind ik niet in deze stad.’

Eleanora kneep haar ogen samen en dacht na. ‘Misschien weet ik iets.’

Laura keek opzij en wist niet zeker of ze het goed had verstaan. ‘Ja?’

Eleanora leunde opzij. ‘Hm, iets heel spannends!’

Laura’s hoop verdween als sneeuw voor de zon. Ze was niet goed in ‘heel spannend’. Ze was vast niet geschikt voor de baan. Waarschijnlijk had het iets met marketing te maken of met het opstarten van een bedrijf... Niets voor haar.

‘Nou, wil je niet weten wat het is?’ vroeg Eleanora dwingend, met een mondvol tomaat en feta.

Laura prikte een zwarte olijf aan haar vork. ‘Natuurlijk wel. Het is erg lief dat u zo meeleeft.’ Ze hoopte dat Eleanora de lusteloosheid in haar stem niet zou opmerken.

‘Toevallig wel,’ beaamde Eleanora, die misschien een beetje beledigd was dat Laura zo lauwtejes reageerde. ‘En als het niet uit eigenbelang was, zou ik er niet eens over beginnen. Veel te druk. Maar goed, dit is het dus!’

Net op dat moment arriveerde een hele schare serveersters bij de tafel, die de Griekse salade en taramasalata weghaalden en vervingen door borden bubbelende moussaka, onheilspellende visschotels en meer flessen wijn.

Ondertussen bedacht Laura een keurige en beleefde afwij-

zing voor Eleanora's voorstel, wat het ook was. De kans dat deze felgekleurde vrouw haar iets geschikts te bieden had was nihil. Daarvoor waren ze te verschillend.

'Ik wil dat je een literair festival gaat organiseren!' kondigde Eleanora aan, op een toon die ervan uitging dat ze een dolenthousiaste reactie zou krijgen, alsof ze een goochelaar was die zojuist een allerschattigst konijn uit zijn hoed had getoverd. 'Nou ja, helpt organiseren, in elk geval.'

Laura kreeg knikkende knieën toen ze beelden voor zich zag van grote festivals – Cheltenham, Hay, Edinburgh, met een veelheid aan sterren, sommigen nog beroemder dan auteurs. 'Ik weet niet...'

'Maar niet zomaar een literair festival.' Eleanora zwaaide met haar hand vol ringen alsof ze dacht dat Laura het maar saai vond klinken. 'Het valt samen met een muziekfestival. Bij mijn nichtje thuis.'

'O. Groot huis, zeker,' zei Laura. Even werd haar eigenzinnige verbeelding afgeleid door het idee van een tweekamerflat met een literair kanon in de ene kamer en een matige band in de andere.

'Gigantisch. Een kast van een huis, een molensteen om hun nek, maar wel prachtig, natuurlijk. Ze proberen op deze manier het onderhoud te bekostigen, zodat ze het kunnen houden. Met het muziekfestival verdienen ze iets, maar mijn nichtje, Fenella, wilde er graag een literair festival bij, om het net even een andere uitstraling te geven.'

'Volgens mij bestaat er al een festival dat de twee combineert...'

'Dat betekent toch niet dat er niet een tweede kan zijn?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik wil alleen maar zeggen...'

'De muzikant is helemaal geregeld, maar ze hebben nog iemand nodig die de organisatie van het literaire gedeelte op zich wil nemen. Jij zou perfect zijn.'

Laura schudde haar hoofd. Ze was niet het ondernemende pittige type dat in staat was grote bedrijven over te halen

enorme evenementen te sponsoren voor ex-presidenten die met veel hulp hun autobiografieën hadden geschreven. ‘Ik denk het niet.’

‘Waarom niet, in vredesnaam?’

Waarom snapte deze vrouw, die toch duidelijk erg intelligent was, dat niet? ‘Omdat ik nog nooit zoiets gedaan heb. Ik zou niet weten waar ik moest beginnen!’

Eleanora was even stil en sprak toen zachtjes alsof ze het tegen een verward kind of een angstig paard had. ‘Maar meisje, je hebt al zo vaak zoiets gedaan! Wat denk je dat een boekhandelsevenement is? Je nodigt auteurs uit, regelt dat ze een babbeltje houden, zorgt ervoor dat mensen hun boeken kopen. Het is precies hetzelfde!’

‘Maar we hoeven er geen kapitalen aan te verdienen en we hoeven geen ruimte af te huren en dat soort dingen.’

‘Moet je horen, je zelfvertrouwen is wat gedeukt omdat je je baan kwijt bent, dat is logisch. Maar sla dit niet af tot je er goed over nagedacht hebt. Fen zei dat er binnenkort een vergadering is in Somerby... Wacht even, dan zoek ik op wanneer.’ Eleanora nam een flinke slok wijn en dook in haar handtas, die eruitzag alsof hij van Mary Poppins had kunnen zijn; zo groot dat er een staande lamp in paste. Ze haalde een agenda tevoorschijn en bladerde erdoorheen. ‘Volgende week. Om twee uur. In Somerby. Weet je waar dat is?’

‘Nee,’ zei Laura resoluut, ook al wilde ze het antwoord graag horen. Ondanks haar bezwaren, en die waren heftig, was haar nieuwsgierigheid een klein beetje geprikkeld. Alles wat met boeken te maken had, maakte dat bij haar los.

‘Ik zal Fenella vragen je een e-mail te sturen met alle gegevens. Je hebt toch wel e-mail?’

‘Alleen in de winkel.’

‘Dan heb je een laptop nodig. Die zou ik maar gauw kopen van je ontslagpremie.’

Laura voelde dat haar nekharen overeind gingen staan. Ze vond het irritant dat iemand haar zei hoe ze haar ontslag-

premie moest uitgeven. Ze wist nog niet eens om hoeveel het ging, en misschien moest ze haar gasrekening of de huur er wel van betalen.

Eleanora was geen eersteklas literair agent geworden zonder iets op te steken over lichaamstaal en de manier waarop mensen op een uitdaging reageren. ‘Je kunt op zijn minst naar die vergadering gaan... Als vakken vullen in de supermarkt je enige andere optie is...’

Het kostte Laura moeite om bij haar oorspronkelijke beslissing te blijven dat een literair festival niet was wat ze wilde, en ze hield het bij praktische argumenten. ‘Dat is niet mijn enige kans op een baan, en ik werk nog twee maanden in de winkel!’

‘Wat denk je verder te vinden dat iets met boeken te maken heeft, behalve een baan bij een boekhandel?’

‘Ik besef heel goed dat ik mijn horizon misschien wat moet verbreden, maar dat is waarschijnlijk juist goed.’

‘Wil je een andere baan én verhuizen?’

Laura huiverde zichtbaar. Haar flatje was geen paleis, maar ze kon het betalen en bovendien, het kon veel erger. ‘Niet echt, maar misschien zal ik wel moeten.’

‘Kijk dan niet verder. Organiseer het festival voor mijn nichtje, dan hoef je niet te verhuizen. Zolang het duurt kun je daar logeren, er is meer dan genoeg ruimte. En ik denk dat je het fantastisch zou doen.’

‘Heus, ik kan misschien iets organiseren in een boekhandel, maar al die andere dingen kan ik niet... Berekenen hoe groot de tent moet zijn voor zulke gelegenheden, en zo. Er is niets zo erg als een tent voor tweehonderd man waar maar twee mensen in staan.’ Laura had het zelf meegemaakt, en ze had destijds wel door de grond kunnen zakken.

‘Dat soort dingen hoef je niet te doen,’ zei Eleanora zelfverzekerd. ‘Daar zijn anderen voor. Wij – zij – hebben je nodig vanwege je kennis over boeken en auteurs.’

Om haar belangstelling bij deze vleierende opmerking de

kop in te drukken vroeg Laura: 'Betaalt het goed?' Het antwoord was ongetwijfeld nee, en dan kon ze gewoon weigeren. Eleanora was iemand die deze praktische aanpak wel zou begrijpen.

Bij hoge uitzondering gaf Eleanora niet direct antwoord. In plaats daarvan speelde ze even met haar mes en vork. 'Er zal wel een zekere vergoeding tegenover staan, neem ik aan. Eerlijk gezegd, weet ik dat niet precies.'

Eindelijk kreeg Laura weer wat vaste grond onder de voeten, ook al voelde dat niet zo aangenaam als ze had gedacht. 'Tja, dan is het duidelijk. Ik kan onmogelijk voor niets werken.' Ze vond het eigenlijk wel een beetje jammer dat ze er zo gemakkelijk vanaf kwam, maar vermande zich. Ze verdiende bepaald geen fortuin in de boekhandel, maar ze kon er de rekeningen van betalen, dus was het geen goed idee om roekeloos te doen op basis van een onbekende vergoeding.

'Maar je zegt zelf dat je nog twee maanden in de boekhandel werkt! Alle grote festivals worden grotendeels door vrijwilligers georganiseerd.'

'Ik kan het me niet veroorloven om het vrijwillig te doen, ik heb betaald werk nodig,' hield ze Eleanora voor.

'Maar dat heb je, zeg je net!'

'Maar, mevrouw...'

'Eleanora.'

'Eleanora...' stamelde ze verder. Ze voelde er weinig voor deze dame bij haar voornaam te noemen, terwijl ze haar helemaal niet goed kende. 'Ik word betaald voor mijn werk in de boekhandel. Dat betekent dat ik er moet zijn, in de boekhandel.'

'Ach, je baas geeft je vast wel vrij om het festival te organiseren! Vast wel! Het leek me zo'n aardige man.'

Daar had ze waarschijnlijk gelijk in, moest Laura erkennen. Henry zou op alle mogelijke manieren willen helpen en haar alle tijd vrijgeven die ze nodig had. Maar ze wilde het niet doen als ze er niet voor betaald werd. Dat was dwaas en heel

oneerlijk tegenover Henry. En toen ze bedacht wat haar ouders zouden zeggen als ze hen vertelde dat ze nog minder verdiende dan nu, greep ze haar glas wijn. Ze hadden het haar nog steeds niet vergeven dat ze Engels had gestudeerd in plaats van iets praktisch waarmee je een fatsoenlijke baan kon krijgen.

‘Die enorme studielening,’ hadden ze gezegd, ‘kun je nooit afbetalen.’

Toen ze hen had verteld dat je niets hoefde af te betalen als je zo weinig verdiende, waren ze helemaal geschokt. Zij ook, eigenlijk. Ze vond het vervelend om een schuld bij de overheid te hebben, maar toch was ze niet van plan om boekhouder te worden.

‘Ga nou gewoon naar die vergadering,’ zei Eleanora. ‘Als je baas je geen vrij wil geven, dan praat ik wel met hem. Als je het huis eenmaal hebt gezien en mijn nichtje hebt ontmoet, wil je het zeker doen. Dat beloof ik je.’

‘Dan kan ik beter niet gaan,’ sputterde Laura tegen. Eleanora hoorde het niet, maar dat was ook de bedoeling.

2

‘En,’ vroeg Grant de volgende dag in de winkel, voordat hij zelfs maar zijn jas had uitgetrokken, ‘heb je naast het wonderkind gezeten?’ Ze zaten in de voorraadkamer die tevens als personeelsruimte fungeerde, in de kelder van het gebouw.

‘O, bedoel je Damien?’ Laura was zoals altijd vroeg en had voordat ze naar beneden was gegaan en water had opgezet, alles opgeruimd wat Grant en Henry hadden beloofd te doen. ‘Nee. Hij werd omringd door jong vrouwelijk schoon van de pr-afdeling.’

‘Jaloers?’ vroeg Grant, en hij gooide een half potje instantkoffie in een beker. Grant was iemand die altijd wilde weten hoe de ander zich voelde. Laura zei vaak dat hij zijn werk maar moest opgeven om therapeut te worden – het zou de perfecte baan voor hem zijn.

Ze schudde haar hoofd en drukte het zakje pepermuntthee met een lepeltje tegen de zijkant van de beker uit. ‘Nee. Niet mijn type.’

‘Wat is jouw type?’ Grant schonk heet water op zijn koffie.

‘Dat weet ik eigenlijk niet.’ Laura viste haar zakje uit de beker en liet het in de vuilniszak vallen die ze net in de emmer had gedaan. ‘Er zijn maar weinig mensen die ik leuk vind.’

‘Je hebt toch wel een beetje een idee? Als ik je help om een

vriend te vinden, moet ik toch weten waar ik naar op zoek ben.'

Laura schoot in de lach. 'Ik wil helemaal niet dat je een vriend voor me vindt! Die vind ik zelf wel als ik dat wil!'

Grant keek haar met een gezicht vol afkeer aan en nam een slok koffie. 'Natuurlijk wil je die, schat, dat willen we allemaal. Ik moet alleen jouw type weten. Pijp en slippers? Het modieuze type? Geitenwollensokken-hippie annex overtuigd-recycler? Je weet heus wel wat ongeveer jouw type is.'

'Nou, niet dus, hoor.' Ze hadden dit gesprek wel vaker gevoerd, en het leidde nooit ergens toe. Ook al was het niet haar grote wens om als ouwe vrijster met de voorgeschreven kat te eindigen, soms had ze het gevoel dat het onvermijdelijk was. 'Laten we maar naar boven gaan. Het is tijd op te openen.'

'Geen haast.' Grant graaide in een trommel met koekjes die nog over waren van het personeelsfeest. 'Ik moet nog ontbijten en iedereen is toch naar de uitverkoop om rommel te kopen of om de rommel die ze met Kerstmis hebben gekregen te ruilen.' Hij fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik zie dat je moeder je nog steeds broeken geeft voor kerst, en dat je ze nog steeds ruilt.'

Laura keek naar haar nieuwe zwarte broek. 'Mijn moeder begrijpt niet waarom ik liever kleren draag die gestreken moeten worden in plaats van die gemakkelijke kleding van polypropyleen of iets dergelijks. Ze snapt niets van statische elektriciteit en heeft niet door dat het gewoon niet fijn is als er vonken ontstaan als je snel loopt.'

Grant lachte. 'In sommige kringen wel, hoor meid. Die van mij geeft me tenminste niet langer meer van die golftruien met een ruitpatroon.' Hij keek met een geringschattende blik naar haar trui.

'Ik weet dat zwart saai is, maar kleren worden hier gewoon vuil.' Ze lachte spottend. 'Misschien krijg ik voor mijn volgende baan een mooie nylon overall.'

‘Jij en ik allebei, mop! Gooi je die winkel nou nog open of niet?’

Laura liep naar boven. Henry kwam binnen net toen ze het bordje bij de deur omdraaide.

‘Goedemorgen, meisje,’ zei hij, zoals altijd. ‘Hoe was het gisteravond? Eleanora Huckleby is me er eentje, hè?’

‘Nogal. Ze...’

‘Wil dat jij een literair festival organiseert, ik weet het.’ Hij zette zijn hoed af en wierp hem behendig naar een rij haken waar hij keurig bleef hangen. ‘Ze belde me. Vanmorgen vroeg.’

Laura keek niet op van de truc met de hoed, maar dat laatste verbaasde haar. Henry hield niet van ’s morgens vroeg. Daarom had hij een boekhandel, beweerde hij altijd. Ze voelde zich direct schuldig. ‘O, nee! Dat is toch niet te geloven!’

Henry schudde zijn hoofd en glimlachte naar haar. ‘Ze is geen eersteklas literair agent omdat ze een watje is, dat is een feit. Dus als je tijd vrij wilt om naar die vergadering te gaan, kun je die krijgen. Maar als je besluit om daadwerkelijk het festival te helpen organiseren, sta ik erop dat ik de boeken lever.’

Hij was zo gul, dat Laura zich schuldig voelde. ‘Maar stel dat het pas wordt gehouden als de winkel al dicht is.’

‘Dan heb ik mijn contacten nog steeds, en een literair festival lijkt me geweldig leuk!’

Was iedereen erop uit om haar dit in de maag te splitsen, of ze nu wilde of niet? Ze leken allemaal samen te spannen om de bezwaren die ze mogelijk kon hebben uit de weg te ruimen. Misschien moest ze dankbaar zijn dat iedereen zoveel vertrouwen in haar had. Nu hoefde ze alleen haar maandelijkse bezoeken aan haar ouders nog zien door te komen.

‘En, hoe ging het?’ vroeg Grant, toen hij haar flatje binnenliep, amper een uur nadat ze terug was van het gebruikelijke frustrerende bezoek. Ze had in elk geval haar avondje uit met Grant om naar uit te kijken. Hij had die dag ook een verplicht bezoekje afgelegd, aan zijn tante.